

[Maisted]

en forbrugsudvidelse på ca. 5 pct. om året. Derfor er en bedring af betalingsbalancen over for udlandet og en lavere rente i 1979 utopi. Tværtimod følges dette overforbrug op af en politik, der forstærker vore vanskeligheder. Socialdemokratiet med satellitpartier har fået gennemført en lovgivning, hvor de politiske ambitioner på alle niveauer skal gennemføres, uden at det medfører et økonomisk medansvar for samme personer.

Ude i landet sidder socialdemokrater og venstrefolk og kræver ind af statskassen, og der bruges to argumenter. Det første er: vi er ikke ansvarlige for den lovgivning, de laver inde på Christiansborg, vi skal blot sørge for, at lovene bliver fulgt op med øgede offentlige udgifter. Det andet argument er: staten betaler halvdelen af vore udgifter, så vi må bruge så mange penge som muligt i vor kommune eller vort amt, så vi ikke bliver sorteper i forhold til de andre.

Er der virkelig nogen, der tror, at det er muligt at styre de offentlige udgifter, når man giver politikerne muligheder for at bruge dobbelt så mange penge, som de er ansvarlige for i form af en skatteopkrævning? Selvfølgelig vil omkostningerne og renten stige, og selvfølgelig vil omkostningerne for erhvervslivet stige, og konkurrenceevnen vil falde.

Men hermed stopper den samfundsundergravende politik ikke. Når det offentlige lægger beslag på ca. $\frac{1}{3}$ af produktionen og den ledige kapital anbringes i obligationer og statspapirer, så skal dansk erhvervsliv have tilskud for at holde hjulene i gang. Disse tilskud skal jo være til en lav rente, og da vi låner pengene i udlandet, må staten bære tabet ved kursændringer – jævnfør det højt besunne K-lån, som økonomiministeren omtalte. Det betyder selvfølgelig, at renten stiger for den kapital, der skal finansiere tabet på tilskuddene.

Regeringen bestemmer herved, hvem der skal have lavt forrentet kapital til investeringer og drift, og alle de virksomheder, der ikke har muligheder for at deltage i denne tilskudsordning, må betale gildet med høje omkostninger, altså højere rente. Når man ved, hvad der kræves af papirusseri for at deltage i kampen om tilskuddene, så er det indlysende, at det er de store virksomheder, der får de lavt forrentede penge, medens de små virksomheder må bære de store udgifter.

Man fører en diskussion om, hvad der er værst for danske virksomheder, den høje rente eller de høje lønninger. Man kunne lige så godt have spurgt: hvad er højest, Rundetårn eller et tordenskrald? På grund af de høje lønninger gennemfører danske virksomheder rationaliseringer og automatiseringer af produktionen, i den udstrækning de har penge til det. For de virksomheder, der har gennemført en udstrakt automatisering, nedsat arbejdskraftforbruget og dermed fået en moderne fabrik, ligger de største udgifter selvfølgelig i omkostningerne i forbindelse med den lånte kapital, altså den høje rente. De virksomheder, de små, der ikke har kunnet låne kapital til at modernisere deres virksomhed og derfor har et større behov for arbejdskraft, har de største omkostninger i form af de høje lønninger. Men da det er de største virksomheder, der får tilskuddene til en lav rente, uddør de små virksomheder, for de skal bære omkostningerne både i form af de høje lønninger og i form af de udgifter, der opstår, når de store virksomheder skal låne kapital til en lav rente.

Men hermed er ulykkerne jo ikke forbi. Socialdemokraterne ønsker at bestemme over produktionsapparatet, men deres manglende evner til at føre økonomisk politik har medført, at befolkningen med en god portion sund sans har afvist at lade få socialdemokratiske politikere og fagforeningsfolk bestemme over det danske erhvervsliv. Der har været for mange afskrækkende eksempler på, hvor uduelige de er til at drive erhvervsaktiviteter. Så socialdemokratiet har måttet gå andre veje. De har lukket munden på dem, der skal have tilskud til virksomhedens drift. Det er selvfølgelig nødvendigt offentligt at være nogenlunde enig med magthaverne for at få tilskuddet.

Men det er ikke nok; socialdemokratiet har gennemført en række såkaldte reformer, der viser sig at være nyttige politiske midler i kampen om bestemmelsesretten over produktionsapparatet. Det har gennemført nogle arbejds- og miljølove, der betyder øgede udgifter og behov for øget kapital til den høje rente. Under dække af, at ingen vil være modstander af at forbedre miljøet og arbejdsvilkårene for befolkningen, er det lykkedes at gennemføre en lovgivning, hvorefter alle i praksis arbejder på dispensation. Når